

וּסְמוּיָךְ לִי אֵם עַל תּוֹדָה. וְאִם וְהָא מוֹקֵמִין לָהּ כַּר' יְהוּדָה וְהָא יְהוּדָה לֹא דְרִישׁ סְמוּכִים אֲלָא בְּמִשְׁנָה תּוֹרָה כְּדֵאִתָּא (דף 7. ט) וְי"ל דְּלֹא סְמוּכִים מִמֶּנּוּ דְרִישׁ אֲלָא וְי"ו מוֹסִיף עַל עֵינֵי רֵאשׁוֹן דְּכִמְבִּי (וְיִסְכֵּי 1) חֹמֶת תּוֹרָה צִמְחַת הַשְּׁלֵמִים^א :

נמנו וגמרו המקדש בחלקו בין קדשי קדשים
ובין קדשים קלים לא קידש ורב אמר עדיין
היא מחלוקת אמר אביי כוותיה דר' יוחנן
מסתברא ⁶דנתיא *מנין שאין חולקים מנחות
כנגד זבחים ת"ל ¹ וכל מנחה אשר תאפה
בתנור ²לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלק
מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהם
בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי
קמו תחתיהן בדלות ת"ל ¹ וכל נעשה
במרחשת לכל בני אהרן תהיה ²יכול לא
יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים
והללו מיני קמחים אבל יחלקו עופות כנגד
זבחים שהללו והללו מיני דמים ת"ל ¹ ועל
מחבת יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים
שהללו מעשיהם ביד והללו מעשיהם בכלי
אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שהללו והללו
מעשיהם ביד ת"ל ² וכל מנחה כלולה בשמן
לכל בני אהרן יכול לא יחלקו מחבת כנגד
מרחשת ומרחשת כנגד מחבת שזו ³מעשיהם
רכים וזו מעשיהם קשים אבל יחלקו מחבת
כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת שהללו
והללו מעשיהם קשים אי נמי מעשיהם רכים
ת"ל ² וחורבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא
יחלקו ³בקדש הקדשים אבל יחלקו בקדשים

אִישׁ חוֹרֵק וּמִפִּי בַעַר מוֹם. לֹא
מֵהֵב נִפְקָא אֵלָּא מִקְרָא
אֲחֵרִינָא דְכַתִּיב (וִיקָרָא ו) כֹּל זָכֹר
לְרִבּוֹת בַּעַל מוֹסִי וְלֹא אֲזַטְרִיךְ לֶהֱךָ
דְּרֵשָׁא דְהֵבָא אֵלָּא לִוְמָר כִּי שְׂאִין כְּהֵן
קָטָן חוֹלֵק וּמִפִּי מֵס:
וּקְאָמֵר דְּרֵית בְּהָ רֵין חֲזוּקָה
בַּעַל פִּירוּשׁ שְׂאִינִי יוֹכֵל

לִטְוֹל מִמּוֹן אַחֵר שֶׁל חֲבִירוֹ דִּמְכַרְפֵּס
בְּצִרְיָתָא אֲבָל אֵין לִפְרֵשׁ אֵין דִּין
חֲלוּקָה כֻּלָּא אִפִּי מֵינִיּה וְצִיָּה דֵּהָא
אֲשַׁכְּחָן בְּכַמָּה דְּרֻבְחִין חֲלוּקָה גְּבִי
קִדְשִׁים דְּמִתְּנָן פֶּרֶק שׂוֹאֵל (צִבְתָּ 77
קמח: a) מְטִילִין חֲלָשִׁים בְּקִדְשִׁים וּבִפְ"ק
דְּפִסְחִים (77 ב: a) נְמִי הִגִּיעִנּוּ כְּפוֹל
וּכְיוֹן דְּלִית בֵּין דִּין חֲלוּקָה אִינוּ יָכוֹל
לְקַדֵּשׁ בֵּין אִשֶּׁה דֵּהָא צִבְתָּ מֵלֵא:

מִי חוֹרְקִין חוּמְצִין. כלומר לעולם
אין צו דין חלוקה והאי חולקין
חלקו המגיעו קאמר וכשאינו מגיע
לו כי אם מעט חוטף חלק חצירו
ואוכלו כדקמני סיפא מעשה בזה
שחטף חלק חצירו וא"ת כיון שדרכו
לחטוף אמאי קרו להוה חמנן טפי
מאחרים וי"ל לפי שחטף חלק הגרגרן
כמותו אבל האחרים לא היו חוטפין
אלא מחלק הנוטעין כשמושיקין דייהם:
איהו

ל תודה כשם שאין חולקין
איש באיש חולק אפי' בעל
ר' יהודה והוא קאמר דלית
לא תניא וזה תניא הצנועים
לקים חוטפים כדקתני סיפא
קוראין אותו בן חמזן עד
אלהי פלמני מיד רשע מכף
דרשו משפט אשרו חמוץ:
ברי' ר' מאיר ר' יהודה אומר
לי אמר רב אחא בריה דרבא
ין מפרי העץ לה' הוא קדש
שר דכתיב ^ז כן תרימו גם אתם
לא כתיב ביה לה' והיה חלה
מקודשת דלא כתיב ביה קדש
ה לכם ותנן המקדש בפירות
מה דכתיב ^י קדש ישראל לה'
ודשת ההוא בישראל כתיב
ולא

קלים ת"ל² אִישׁ כִּאֲחָיו וּסְמִיד לֵה' אִם³ בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים כִּךְ אֵין חֻלְקִים בְּקִדְשִׁים קִל מוֹם וְאֵין הַקְּמֵן חֻלְק וְאִפ' תֵּם⁴ סִתֵּם סִפְרָא בַּה דִּין חֻלּוּקָה כִּלְל ש"מ אִמֵּר רַבָּא וְכִרְבּ מוֹשְׁכִין אֵת יְדֵיהֶם וְהִגְרַנְרִים חֻלְקִים מְאִי מַעֲשֶׂה בֶּאֱחָד שְׁחָטַף חֻלְקוּ וְחֻלְק חִבְרוּ וְהַ יּוֹם מוֹתוּ אִמֵּר רַבָּה בַּר רַב שִׁילָא מְאִי קְרָא מַעוֹל וְחוּמוֹץ⁵ רַבָּה אִמֵּר מַהֲכָא⁶ לְמַדּוּ הֵימֶן מַעֲשֶׂר שְׁנֵי בֵין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמוּזִיד לֹא קִידֵּשׁ שׁוּגָג לֹא קִידֵּשׁ מוּזִיד קִידֵּשׁ⁷ וְכו': מִנָּא הֵי מַשְׁמִיָּה דְּגִמְרָא⁸ וְכֹל מַעֲשֶׂר הָאָרֶץ מְזֻרַע הֵי לֵה' לֵה' הוּא וְלֹא לְקִדְשׁ בּוֹ אִשָּׁה הָרִי תְרוּמַת כֹּס תְרוּמַת ה' וְתֵנן⁹ הַמִּקְדֵּשׁ¹⁰ בְּתִרְוּמָה מְקוּדָּשֶׁר דְּכֹתִיב בָּהּ¹¹ תִּתְּנוּ לֵה' וְתֵנן¹² הַמִּקְדֵּשׁ בְּתִרְוּמוֹ וְהִרִי¹³ שְׁבִיעִית דְּכֹתִיב בָּהּ¹⁴ יִּיבֹל הוּא קִדֵּשׁ הַ שְׁבִיעִית מְקוּדָּשֶׁת דִּלָּא כֹתִיב בִּיה' לֵה' וְהִרִי תִּרְוּמָה¹⁵ שְׁבִיעִית תְּבוֹאָתוֹ וְתֵנן הַמִּקְדֵּשׁ¹⁶ בְּתִרְוּמָה

שמעון הנדיק נשתלחה צרכה בלחם
 ימים וכל כהן המגיעו כפול המגיעין
 ון המגיעו קאמר כיון דנשתלחה צו
 אחר אלמלא אית צה דין חלוקה
 לקין חלקו המגיעו קאמר וכאשיו
 ו המגיעו קאמר וצודו שיהיה
 אשור חומד גרסיין הכא אללא
 שגורה בפי בני בית המדרש: דלא
 זמא. כל תרומות במשמע וחלה נמי
 ביציעים מקודשת. דקתני (עלי דף ג:)
 אל כפי. והם קרוים קדש לה':
 ולאו

ידיהם ממנו. גזי לחם הפנים תניח^א ארבעים שנה ששי
צבע יש אוכל ומוסרי מכאן ואילך שעתלמה מארה בלחם
די והגרגרין חולקין. וקס"ד להאי חולקין לאו ליטול
דרך עילוי מניה חלקו לחבירו ונטול כנגדו במקומו
ממנו הוא. ומשיני עולם אין זו דין חלקה ומאי
דמנן במעכת סוכה (דף ע"ג) הנכסים חולקין בלפון
אשרו חמור. החמור די הנגזל להצילו מיד עשוקו;
קין לתובע תחלה: **משמיה דגמרא.** כך נקבעה בגמרא
ת"י שזה עליה הוא: והרי חלה בו^א וטנן המקדש בזה
וערסותיכם חמנו לה^א תרומה: וטנן המקדש בפריות
ן אחיות מקודשות הא נכריות מקודשות: **הואו** צ

מנחות: ט"ז ועל מחצת וגו'. אם
יאינו ענין למנחות כנגד זבחים שאין
מיין מניה ענין לזבחים ועופות:
ויכול לא מיעט הכתוב אלא שלא
יתקלו עופות כנגד זבחים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ביד מליקה
בצפורין והזבחים מעשיהן בכל
בסכין: מחצת ומרחשם. כלים היו
במקדש וכל המנחות הנקבלות
טעונות לוג שמן. ומחצת צפה ואינה
עמוקה* ממון שיהא רחבה וצפה
הסוקלת מתפשת * בכולו האורז שורף
את שמנה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשת עמוקה ואין האורז שורף
את השמן לפי שנצלע בעיני החלות
לפיכך מעשיהן רכים: אבל יתקלו
מחצת כנגד מחצת. טול אתה חלקי
מנחת * קרבן ואני אטול חלקך
במנחת שמעון: ואני לא יתקלו.
קרבן כנגד חצירו בקדשי קדשים כמו
מנחה אבל יתקלו קרבן כנגד חצירו
בקדשים קלים דלית להו זבייה
בגוייה וחול למכור חלקו בקרבן זה
שביל אפי' איש לחציו. למעוט
קטן: אפי' בעל מום. שאף הם היו
מתלעים בצבים* ומפשיטים ומנתמים
ושוחטים: ספרא. תורת כהנים והא'
בתורת כהנים איתא אלמא לית בה
דין שאר הלכות עבילו דמים
ממעטין מהם אלא מעטין אלא

וַיִּשְׁמְעוּ אֲשֶׁר עָשָׂה לְמִנְיָהּ לְכַח מִמּוֹתָיו הָאֵלֶּה חֲכָמִים
 מִשְׁלָלָן גְּבוּה הוּא דְּרוּב: כְּלוּמַי שֵׁן מוֹשֶׁה
 הַפִּיִּים וְכֵן כֵּהן הַמְגִיעוּ בָּהֶם יֵשׁ אֲזִכָּר
 מוֹשֶׁכִּין יְדִיעָם מִמֶּנּוּ לֵאלֹה מִהֵי לָהּ
 מֵאִירָה כְּפֹל לְמֵאִי חֲזִי אֲלֵךְ חוֹלֵךְ
 וְעַל כִּרְחֹף הָאֵר יִהְיֶה הָאֵל דֹּלֵךְ
 שִׁירָה לִּי חוֹטֵף חֶלֶק מִצִּירוֹ וְאוֹכְלוֹ.
 וְיִרְכָּה: מֵאִי קִרָּא. דְּחֻמֵּן לָשׁוֹן חֲמֵךְ
 צִבְצָבָא קִמָּא (דף מו: ט) גְּבִי מִנִּין שֵׁן
 דְּכִיבִי לֵךְ. מְלֻכָּה שֶׁתֵּהָא שְׁלוֹ אֲזֵל תֵּהָא
 תְּרוּמָה הָיָא דְּכִתִּיב (במדבר טו) מִרְאֵי
 וְשֵׁן שְׂבִיעִית הֵיטָה וְאִמְרוּ חֲכָמִים

[illegible]

תורה אור השלם

1. וכל מנחה אשר
תאפה תנחור וכל נעשה
מקדשת ועל מנחת
לכון ומקריב אתה לו
תהיה: ויקרא ט ז
2. וכל מנחה בלילה
שמן ודבילה בלילה
אתרן תהיה איש
באדו:
ויקרא ט ז
3. אם על תודה יקריבנו
והקריב על זבוח התודה
שלות מנחת בלולת
בזמן ויקריב מצות
משהים בשלן וסלת
מנכתת חמץ בלולת
בזמן: ויקרא ז יב
4. אלזה ולפני מיד
רשע מכף מעול ופסע
תהיה עז ד
למדו דהיב דרמון
5. משפט אשר דרמון
שפטו יתום: ריבו
אלמנה: שיעור א יז
6. בל מעשר הארץ
מזרע הארץ מפרי העץ
ליו הוא קדש לך:
ויקרא כ ל
7. בן תרימו גם אתם
תרומות יי מבל
מקדשים: אשר תשור
מאת בני ישראל וגתם
ממנו את תרומות יי
לאהרן וכוהן:
במדבר יח כח
8. מראשית ערשתיכם
תחתו ליי תרומה
לדרימכם:
במדבר טו כה
9. כי ויכל הוא קדש
תהיה לכם מן השדה
תאכלו את הבאות:
ויקרא כ יב
10. קדש ישראל ליי
מראשית בבאותה לך
אכליו: ישמור רעה תבא
לפניהם גם יי:

זר ב ג

קמג א מיי פ"י מהל' מעשה הקרבנות הלכה טו:
קמד ב מיי שס הלי"ז [ופ"ו מהל' ציאת מקדש הלי' יב]:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה נמנו וגמרו
עמדו למנין:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות
א. וגומ' (ו) אם על
תודה יקריבנו. מוס' טו.
(ועי' מהרש"ל).

תום' ר"י הזקן
דגמרא. כך נקבעה בבית
המדרש ושגורה בפי
התלמידים.